

Virsraksts: Tiesības uz pašvaldības palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā pēc īrētā dzīvokļa privatizācijas

Tēze: Ja dzīvoklī dzīvojošā persona dzīvokli privatizē, tad vairs nav pamata uzskatīt, ka šī persona dzīvojamo telpu īrē, jo tā kļuvusi par dzīvokļa īpašnieci. Ja persona īrētā dzīvoklī iemītnājusies kā īrnieka ģimenes loceklis, tad pēc dzīvokļa privatizācijas, ja dzīvokli privatizē kāds no ģimenes, tā saglabā ģimenes locekļa statusu un tiesības turpināt lietot dzīvokli. Turklāt dzīvokļa īpašnieka un minēto ģimenes locekļu attiecībām šādā gadījumā nav piemērojams īres tiesisko attiecību regulējums.

Tēze: Dzīvokļa privatizācija pati par sevi ne vienmēr var būt pietiekošs pamats, lai atzītu, ka ģimene, kura dzīvo dzīvoklī, kas ticis privatizēts, zaudē tiesības uz pašvaldības palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā. Nozīme ir tam apstāklim, tieši kura persona iegūst dzīvokļa īpašuma tiesības. Nozīme ir arī tam, vai persona, kura pretendē uz dzīvokļa palīdzību, joprojām ir uzskatāma par dzīvokļa īpašnieka ģimenes loekli vai tikai saglabā tiesības lietot citas personas privatizēto dzīvokli kā īpašnieka bijušais ģimenes loceklis.

**Latvijas Republikas Augstākās tiesas
Senāta Administratīvo lietu departamenta
2010.gada 7.oktobra
SPRIEDUMS
Lieta Nr. A42615407
SKA – 393/2010**

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments šādā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētāja senatore I. Skultāne
tiesnese V.Kakste
senatore D.Mita

piedaloties pieteicējiem *P.M.*, *S.M.* un *V.M.* un
atbildētājas Rīgas pašvaldības pusē pieaicinātās iestādes Rīgas domes Mājokļu un vides departamenta pārstāvei Anitai Šauriņai,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *P.M.*, *S.M.* un *V.M.* pieteikumu par Rīgas domes Komunālā departamenta 2006.gada 14.novembra lēmuma Nr.DK-06-21315-ap atcelšanu, sakarā ar *P.M.*, *S.M.* un *V.M.* kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2010.gada 5.februāra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] No 1998.gada 23.marta *M.* ģimene (māte *S.*, tēvs *P.* un viņu nepilngadīgie bērni *S.* un *V.*) reģistrēta Rīgas pašvaldības palīdzības dzīvojamās telpas izīrēšanai 12.reģistrā, pamatojoties uz Ministru kabineta 1993.gada 23.novembra noteikumu Nr.17 „Par kārtību, kādā reģistrējamas personas (ģimenes) dzīvokļa jautājumu risināšanai paredzētās valsts un pašvaldību palīdzības saņemšanai” (turpmāk – noteikumi Nr.17) 8.1.apakšpunktu.

Ar Rīgas domes Komunālā departamenta 2006.gada 14.novembra lēmumu Nr.DK-06-21315-ap (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) atstāts negrozīts Komunālā departamenta Dzīvokļu pārvaldes komisijas personu reģistrācijai palīdzības saņemšanai dzīvokļa jautājumu risināšanā un izslēgšanai no palīdzības reģistra 2006.gada 19.jūlija lēmums (turpmāk – sākotnējais

lēmums), ar kuru *S.M.*, *P.M.*, *S.M.* un *V.M.* izslēgti no 12.reģistra, pamatojoties uz likuma „Par palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā” 10.panta pirmās daļas 2.punktu un Rīgas domes 2005.gada 12.jūlija saistošo noteikumu Nr.6 „Personu, kurām nepieciešama palīdzība dzīvokļa jautājumu risināšanā, reģistrācijas un palīdzības sniegšanas kārtība” (turpmāk – saistošie noteikumi Nr.6) 3.12.3.apakšpunktu.

Lēmumos norādīts, ka *M.* ģimene vairs nedzīvo īrētā dzīvoklī, bet kā ģimenes locekļi lieto uz vīra *P.M.* vārda privatizētu dzīvokli. Līdz ar to zuduši apstākļi, kuri bija par pamatu viņu reģistrācijai 12.reģistrā.

[2] Administratīvajā rajona tiesā ierosināta lieta pēc *P.M.*, *S.M.* un *V.M.* pieteikuma par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu.

Administratīvā rajona tiesa ar 2009.gada 11.februāra spriedumu pārsūdzēto lēmumu atcēla.

[3] Izskatījusi lietu sakarā ar pašvaldības apelācijas sūdzību, Administratīvā apgabaltiesa ar 2010.gada 5.februāra spriedumu pieteikumu noraidīja. Spriedumā norādīti tālāk minētie argumenti.

[3.1] Pārsūdzēto lēmumu iestāde ir pamatojusi ar likuma „Par palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā” 10.panta pirmās daļas 2.punktu un saistošo noteikumu Nr.6 3.12.3.apakšpunktu. Minētās tiesību normas noteic, ka persona tiek izslēgta no palīdzības reģistra, ja zuduši apstākļi, kuri bijuši par pamatu šīs personas reģistrēšanai attiecīgās pašvaldības palīdzības saņemšanai.

[3.2] Pieteicēji 12.reģistrā reģistrēti, pamatojoties uz noteikumu Nr.17 8.1.apakšpunktu, kas noteic, ka palīdzības saņemšanai reģistrē personas, ja personas (ģimenes) ir nepietiekami lielu dzīvojamo telpu, kad vienā istabā jādzīvo dažāda dzimuma personām (izņemot laulātos), kuras vecākas par deviņiem gadiem un kuras pierakstītas (reģistrētas) šajā dzīvojamā telpā.

Kā pamats pieteicēju izslēgšanai no palīdzības saņemšanas 12.reģistra norādīts, ka viņi dzīvojamo telpu neirē, bet gan lieto kā dzīvokļa īpašnieks un tā ģimenes locekļi, tāpēc ir zuduši apstākļi, kas bija par pamatu pieteicēju reģistrācijai, proti, nepastāv īres attiecības.

[3.3] Lai izšķirtu strīdu par faktisko apstākļu juridisko vērtējumu, ir nepieciešams iepazīties ar normatīvajos aktos noteiktajām personu kategorijām, kurām ir tiesības saņemt pašvaldības palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā.

Likuma „Par palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā” 15.pants paredz, ka pašvaldības dome (padome) savos saistošajos noteikumos var noteikt arī citas personu kategorijas, kuras nav minētas šā likuma 13. un 14.pantā un kurām sniedzama palīdzība, izīrējot dzīvojamo telpu.

Pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas brīdī saistošo noteikumu Nr.6 2.14.apakšpunkts noteica, ka 12.reģistrā pašvaldības lietojumā esošas dzīvojamās telpas īrēšanai vispārējā kārtībā reģistrē:

2.14.1. personas, kuras līdz 2001.gada 31.decembrim saskaņā ar likumu "Par valsts un pašvaldību palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" bija reģistrētas valsts un pašvaldības palīdzības dzīvokļa jautājumu risināšanā saņemšanai;

2.14.2. maznodrošinātas personas, kuras ir vai arī lieto tādu tām piederošu dzīvojamo telpu, ka vienā istabā jādzīvo dažāda dzimuma personām (izņemot laulātos), kas vecākas par deviņiem gadiem, vai kuru īrētā dzīvojamā telpa saskaņā Rīgas domes Komunālā departamenta Dzīvojamā fonda tehniskā stāvokļa vērtēšanas komisijas atzinumu nav piemērota dzīvošanai, ja **turklāt:**

2.14.2.1. tās audzina bērnu invalīdu;

2.14.2.2. ģimenē visi pilngadīgie ģimenes locekļi ir pensionāri vai invalīdi;

2.14.2.3. tās ir atsevišķi dzīvojošas pensijas vecuma personas, kurām nav apgādnieku;

2.14.2.4. tie ir atsevišķi dzīvojoši invalīdi, kuriem nav apgādnieku;

2.14.2.5. ar atsevišķu istabu nav nodrošināta persona, kurai tā pienākas saskaņā ar noteikumu pielikumā minētās slimības raksturu;

2.14.3. maznodrošinātas personas, kuru ģimenē ir trīs vai vairāk kā trīs nepilngadīgi bērni, kuras ir vai lieto tām piederošu dzīvojamo telpu (vienistabas dzīvokli vai vienu istabu) vai arī ir (lieto) tādu dzīvojamo telpu, ka vienā istabā jādzīvo dažāda dzimuma personām (izņemot laulātos), kas vecākas par deviņiem gadiem, vai kuru irētā dzīvojamā telpa saskaņā ar Rīgas domes Komunālā departamenta Dzīvojamā fonda tehniskā stāvokļa vērtēšanas komisijas atzinumu nav piemērota dzīvošanai.

Persona, kuras īpašumā ir dzīvojamā telpa, tiek reģistrēta palīdzības saņemšanai un saņem 2.14.apakšpunktā minēto palīdzību, ja piekrīt, saņemot palīdzību, dzīvojamās telpas īpašumu uz dāvinājuma līguma pamata nodot Rīgas pašvaldības īpašumā.

Tāpat saistošo noteikumu Nr.6 2.14.apakšpunkts paredz gadījumus, kādos persona reģistrējama palīdzības saņemšanai 12.reģistrā, pārņemot šajā reģistrā jau līdz 2001.gada 31.decembrim reģistrētās personas, kā arī iekļaujot jaunas, kas atbilst tādiem kritērijiem kā norādīts saistošo noteikumu 2.14.2. un 2.14.3.apakšpunktos.

No minēto tiesību normu satura izriet, ka tiesības atrasties 12.reģistrā personas saglabā tik ilgi, cik ilgi pastāv apstākļi, uz kuru pamata persona reģistrēta palīdzības saņemšanai, ja vien nav iestājušies citi apstākļi, kuru dēļ persona var palikt šai reģistrā.

[3.4] No iepriekš minētajās tiesību normās noteiktā secināms, ka pieteicēji uz pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas dienu neatbilda normatīvajos aktos ietvertajiem nosacījumiem, lai rastos tiesisks pamats saņemt pašvaldības palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā.

Saskaņā ar likumu „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju” 13.panta pirmo daļu un otrās daļas 1.punktu ikvienu dzīvokli, par kura lietošanu noslēgts dzīvojamās telpas īres līgums, piedāvā privatizēt šā dzīvokļa īpašniekam un viņa ģimenes locekļiem, kuri var privatizēt irēto dzīvokli, ja dzīvokļa īrnieks un viņa ģimenes locekļi noslēdz notariāli vai privatizācijas komisijas apliecinātu vienošanos par to, kurš vai kuri no viņiem privatizēs irēto dzīvokli.

No lietas materiāliem un tiesas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem izriet, ka pieteicējs *P.M.* privatizēja tam lietošanā nodoto dzīvokli 2004.gada 15.septembrī. Savukārt pieteicēji *S.M.* un *V.M.* ir devuši piekrišanu privatizēt irēto pašvaldības dzīvokli *P.M.* un lieto *P.M.* piederošo dzīvokli kā ģimenes locekļi. Proti, viņi ir atteikušies no privatizācijas tiesībām. Privatizācijas ceļā pieteicējs *P.M.* ieguva dzīvokli savā īpašumā. Civillikuma 927.pants noteic, ka īpašums ir pilnīgas varas tiesība par lietu, proti, tiesība valdīt un lietot to, iegūt no tās visus iespējamus labumus, ar to rīkoties un noteiktā kārtā atprasīt to atpakaļ no katras trešās personas ar īpašuma prasību. Tādējādi pieteicējs kā dzīvokļa īpašnieks ieguva pilnas rīcības tiesības ar savu īpašumu, tostarp, arī dzīvokļa izīrētāja tiesības: izīrēt savu īpašumu vai arī pārtraukt īres attiecības ar dzīvoklī dzīvojošajām personām.

Pašvaldība pareizi konstatēja, ka ir zuduši apstākļi, kuri bijuši par pamatu pieteicēju ģimenes iekļaušanai palīdzības reģistrā, jo uz lēmuma pieņemšanas brīdi pieteicējs *P.M.* dzīvokli bija privatizējis uz sava vārda, tādējādi pieteicēji vairs neīrēja valsts vai pašvaldības dzīvokli, turklāt pieteicēji neatbilda nevienai to personu kategorijām, kurām normatīvajos aktos ir paredzēta pašvaldības palīdzība dzīvokļa jautājumu risināšanā.

Pašvaldības palīdzība nav domāta personai, kura ir privatizējusi irēto valsts vai pašvaldības dzīvokli uz sava vārda – ieguvusi to īpašumā un kuras ģimenes locekļi to lieto kā ģimenes locekļi.

Pieteicējs kā dzīvokļa īpašnieks var risināt dzīvokļa jautājumu pēc sava ieskata. Savukārt, tā kā *S.M.* un *V.M.* ir devuši piekrišanu privatizēt irēto pašvaldības dzīvokli *P.M.* un piekrituši lietot dzīvojamo telpu kā ģimenes locekļi, tad pieteicēji *S.M.* un *V.M.* ir zaudējuši tiesības uz pašvaldības palīdzību.

Pašvaldības palīdzība ir domāta tām personām, kuras irē valsts vai pašvaldības dzīvokli, turklāt pašas saviem spēkiem nevar atrisināt dzīvokļa jautājumu. No likuma „Par valsts un

pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju” normām izriet secinājums, ka pašvaldības palīdzība nav domāta personām, kuras devušas piekrišanu privatizēt to īrēto valsts vai pašvaldības dzīvokli citai personai un noslēgušas ar šo personu vienošanos par dzīvojamās telpas lietošanas tiesību izbeigšanu vai ar kuru piekrišanu dzīvoklis ir pārdots vai citādi atsavināts un darījuma rezultātā persona zaudējusi lietošanas tiesības uz attiecīgo dzīvokli, jo tādējādi minētās personas pašas sev ir radījušas sarežģītu situāciju dzīvokļa jautājumā.

[4] Par apgabaltiesas spriedumu pieteicēji iesniedza kasācijas sūdzību, norādot, ka tiesa nav ņēmusi vērā, ka divi dažāda dzimuma ģimenes locekļi, kas vecāki par deviņiem gadiem, turpina dzīvot vienā dzīvojamā telpā un ka *P.M.* atzīts par 2.grupas invalīdu.

[5] Ar Senāta 2010.gada 3.jūnija rīcības sēdes lēmumu atzīts, ka pieteicēju kasācijas sūdzība neatbilst Administratīvā procesa likuma 325.panta prasībām. Kasācijas tiesvedība ierosināta pēc senatoru kolēģijas iniciatīvas.

[6] Tiesas sēdē pieteicēji uzturēja kasācijas sūdzību, bet Rīgas pašvaldības pārstāve to neatzina.

Motīvu daļa

[7] Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 349.panta ceturtajai daļai Senāts pievienojas apgabaltiesas spriedumā ietvertajai argumentācijai un to neatkārto, jo atzīst to par pareizu.

Senāts papildus norāda tālāk minētos argumentus.

[8] Pašvaldības palīdzība dzīvokļa jautājumu risināšanā tiek sniegta sociālās palīdzības ietvaros. Sociālajās tiesībās ir atzīts, ka sociālā palīdzība sniedzama personai, kura saviem spēkiem nespēj nodrošināt sevi vai pārvarēt īpašas dzīves grūtības un kura nesaņem ne no viena cita pietiekamu palīdzību (*sk. likuma „Par sociālo drošību” 11.pantu*). No minētā izriet, ka valsts (pašvaldības) pienākumam sniegt sociālo palīdzību ir subsidiārs raksturs. Svarīgs sociālās palīdzības sniegšanas kritērijs ir *nepieciešamība* pēc palīdzības konkrētajā brīdī, proti, palīdzība ir jāsniedz tajā brīdī, kad personai tā ir nepieciešama, nevis pirms vai pēc dzīves grūtībām. Tādēļ, ja apstākļi ir mainījušies vai persona pati ir atrisinājusi savas problēmas, vajadzība pēc sociālās palīdzības zūd.

Personu grupas, kuras dzīvokļa jautājumu risināšanas palīdzības ietvaros ir nodrošināmas ar dzīvojamo telpu, nosaka likuma „Par palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā” 13. un 14.pants. Piemēram, pašvaldības dzīvojamā telpa ir izīrējama personai, kuras aizņemtā dzīvojamā telpa ir gājusi bojā stihiskā nelaimē vai avārijas rezultātā, vai, pastāvot noteiktiem apstākļiem, maznodrošinātām personām, bērniem bāreņiem.

[9] Atbilstoši minētā likuma 15.pantam pašvaldības var noteikt arī citas personu kategorijas, kurām sniedzama palīdzība, izīrējot dzīvojamo telpu. To, kurām personu grupām sniedzama dzīvokļa palīdzība, Rīgas pašvaldība bija noteikusi saistošajos noteikumos Nr.6. Uz pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas brīdi šo noteikumu 2.14.1.apakšpunktā bija noteikts, ka 12.reģistrā tiek reģistrētas personas, kuras līdz 2001.gada 31.decembrim saskaņā ar likumu „Par valsts un pašvaldību palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā” bija reģistrētas valsts un pašvaldības palīdzības dzīvokļa jautājumu risināšanā saņemšanai.

Pieteicēju ģimene atbilda šim reģistrācijas pamatam, jo palīdzības reģistrā bija reģistrēta 1998.gadā atbilstoši noteikumiem Nr.17, kas izdoti saskaņā ar likumu „Par valsts un pašvaldību palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā”.

[10] Noteikumu Nr.17 8.1.apakšpunktā, uz kura pamata pieteicēju ģimene tika reģistrēta pašvaldības palīdzības saņemšanai, tiešā tekstā bija noteikts, ka palīdzības

saņemšanai, ja vienā istabā jādzīvo dažāda dzimuma personām (izņemot laulātos), kuras vecākas par deviņiem gadiem, reģistrē tās ģimenes, kas **īrē** dzīvojamo telpu. Vēlāk saistošajos noteikumos Nr.6 (*sk. šo noteikumu 2.14.2. un 2.14.3.apakšpunktu*) paredzot palīdzības sniegšanu ne tikai īrniekiem, bet arī personām, kuras lieto tām piederošu dzīvojamo telpu, pašvaldība šādu palīdzības sniegšanu nav attiecinājusi uz ikvienu maznodrošinātu personu, kurai jādzīvo vienā istabā ar pretējā dzimuma personām, bet tikai uz noteiktām maznodrošināto personu grupām, piemēram, ja tās audzina bērnu invalīdu vai trīs un vairāk nepilngadīgus bērnus, ģimenē visi pilngadīgie ģimenes locekļi ir pensionāri vai invalīdi, tās ir atsevišķi dzīvojošas pensijas vecuma personas vai invalīdi, kuriem nav apgādnieku.

Vērā ņemams princips, ka palīdzība dzīvokļa jautājumu risināšanā tāpat kā ikviena sociālā tiesība ir nodrošināma, ņemot vērā valsts un pašvaldības rīcībā esošos finanšu resursus. Tādējādi valsts un pašvaldība ir tiesīgas, izvērtējot savas iespējas, noteikt, kurām personām un kuros gadījumos sniegt dzīvokļa palīdzību.

Ņemot vērā iepriekš minēto, Senāta ieskatā, nav pamata atzīt, ka minēto palīdzību likums „Par valsts un pašvaldību palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā” un noteikumi Nr.17 (minētie normatīvie akti bija spēkā līdz 2002.gada 1.janvārim un noteica, kuras personas ir tiesīgas saņemt valsts un pašvaldību palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā) būtu paredzējuši sniegt ikvienai personai, kurai jādzīvo vienā istabā ar pretējā dzimuma personu, kas vecāka par deviņiem gadiem, arī tai, kura lieto savā vai savu ģimenes locekļu īpašumā esošu dzīvojamo telpu. Lai personai būtu tiesības būt iekļautai 12.reģistrā, vienlaicīgi bija jāpastāv visiem noteikumu Nr.17 8.1.apakšpunktā nosauktajiem priekšnoteikumiem, proti, ne tikai tam, ka vienā istabā jādzīvo pretēja dzimuma personām, kas vecākas par deviņiem gadiem, bet arī tam, ka dzīvojamā telpa tiek *īrēta*. Turklāt nav nozīmes tam, vai persona, kas pretendē uz dzīvokļa palīdzību, dzīvojamo telpu *īrē* no valsts vai pašvaldības, vai arī privātpersonai piederošā īpašumā.

Pieteicēji 12.reģistrā iekļauti tāpēc, ka viņi *īrēja* nepietiekami lielu dzīvojamo telpu. Taču, kā pareizi konstatēja apgabaltiesa, pēc dzīvokļa iegūšanas īpašumā minētais apstāklis – dzīvokļa *īrēšana* – bija zudis.

[11] Ja dzīvoklī dzīvojošā persona dzīvokli privatizē, tad vairs nav pamata uzskatīt, ka šī persona dzīvojamo telpu *īrē*, jo tā kļuvusi par dzīvokļa īpašnieci.

Senāta praksē ir arī atzīts, ja persona *īrētā* dzīvoklī iemitinājusies kā īrnieka ģimenes loceklis, tad pēc dzīvokļa privatizācijas, ja dzīvokli privatizē kāds no ģimenes, tā saglabā ģimenes locekļa statusu un tiesības turpināt lietot dzīvokli. Turklāt dzīvokļa īpašnieka un minēto ģimenes locekļu attiecībām šādā gadījumā nav piemērojams īres tiesisko attiecību regulējums (*sk. Senāta 2005.gada 1.jūnija spriedumu lietā Nr.SKC-361/2005 un 2006.gada 30.maija sprieduma lietā Nr.SKA-232/2006 12.2.punktu*). Tas izriet arī no likuma „Par dzīvokļa īpašumu”.

Taču Senāta ieskatā minētās atziņas ne vienmēr ir piemērojamas, risinot sociālās palīdzības jautājumus. Proti, dzīvokļa privatizācija pati par sevi ne vienmēr var būt pietiekošs pamats, lai atzītu, ka ģimene, kura dzīvo dzīvoklī, kas ticis privatizēts, zaudē tiesības uz pašvaldības palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā. Nozīme ir tam apstāklim, tieši kura persona iegūst dzīvokļa īpašuma tiesības. Nozīme ir arī tam, vai persona, kura pretendē uz dzīvokļa palīdzību, joprojām ir uzskatāma par dzīvokļa īpašnieka ģimenes locekli vai tikai saglabā tiesības lietot citas personas privatizēto dzīvokli kā īpašnieka bijušais ģimenes loceklis.

[12] Pēc dzīvokļa privatizācijas *P.M.* kļuva par dzīvokļa īpašnieku, tātad dzīvokli vairs neīrēja. Arī *S.M.* un *V.M.* konkrētajos apstākļos nav atzīstami par personām, kas *īrē* dzīvojamo telpu, jo atbilstoši likuma „Par dzīvokļa īpašumu” 18.panta pirmajai daļai un

19.panta pirmajai daļai viņi kā īpašnieka ģimenes locekļi – bērni, kas dzīvo nedalītā saimniecībā – saglabā tiesības tāpat kā īpašnieks lietot dzīvojamo telpu.

Līdz ar to Senāta ieskatā apgabaltiesa pamatoti secinājusi, ka šajā lietā nav konstatējami apstākļi, kuru dēļ pieteicējiem būtu jā saglabā tiesības pretendēt uz pašvaldības palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā – pašvaldības dzīvokļa īrēšanu.

[13] Savukārt uz pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas brīdi pieteicēji neatbilda arī saistošo noteikumu Nr.6 2.14.2. un 2.14.3.apakšpunktā ietvertajiem priekšnoteikumiem, lai pieteicēju ģimene, kas lieto īpašumā esošu dzīvokli, atrastos 12.reģistrā.

Nav nozīmes kasācijas sūdzībā norādītajam, ka *P.M.* ir 2.grupas invalīds, jo minētais apstāklis nepastāvēja uz pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas brīdi.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 348.panta 1.punktu un 351.pantu Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments

nosprieda

Atstāt negrozītu Administratīvās apgabaltiesas 2010.gada 5.februāra spriedumu, bet *P.M.*, *S.M.* un *V.M.* kasācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja	senatore	(<i>paraksts</i>)	I.Skultāne
Tiesnese		(<i>paraksts</i>)	V.Kakste
Senatore		(<i>paraksts</i>)	D.Mita